

Дейвид Линч - „Да уловиш голямата риба“

Идеите са като рибите.

Ако ще ловите дребна риба, оставете на плиткото. Но ако искате да уловите голяма риба, трябва да влезете надълбоко.

В дълбокото рибите са по-силни и по-истински. Там те са огромни и абстрактни. И много красиви.

Аз търся една определена риба, която е важна за мен – тази, която може да се превърне в кино. Но там в дълбокото е пълно с всякакви риби. Има риби за бизнес, риби за спорт – има риби за всичко.

Всичко, което значи нещо и има някакъв смисъл, идва от „най-дълбокото“. Модерните физици го наричат Единното Поле. Колкото повече неща обхващат възприятията и съзнанието ви, толкова повече се приближавате към него и толкова по-големи стават рибите, които можете да уловите.

Програмата за Трансцендентална Медитация изигра ключова роля за работата ми в киното и изкуството – въобще в целия ми живот през трийсет и трите години, в които я практикувам. За мен тя бе начинът да се гмурна още по-дълбоко в търсене на голямата риба. В тази книга искам да споделя някои свои преживявания. Добре дошли.

Първото гмуркане

Този, чиито щастие и удовлетворение са вътре в него самия, чиято светлина е вътре в него самия, този йога, едно с Брахман, е постигнал вечна свобода в чистото съзнание.

Бхагавад-Гита

Когато за пръв път чух за медитацията, не проявих абсолютно никакъв интерес. Не проявих дори любопитство. Стори ми се загуба на време.

Това, което събуди интереса ми, бе фразата „истинското щастие е вътре“.

В началото това ми прозвуча малко подло, защото не се уточняваше нито къде е това „вътре“, нито как се стига до него. Но въпреки това звучеше някак на място. Започнах да си мисля, че може би медитацията е начинът да вляза „вътре“.

Поразпитах за медитацията и за различните ѝ форми. Някъде по това време се обади сестра ми и каза, че се занимавала с Трансцендентална Медитация от шест месеца. Гласът ѝ беше особен. Имаше някаква промяна. Тя звучеше щастлива. Реших: „Точно това искам и аз“.

И така, през юли 1973 г. отидох в центъра за Трансцендентална Медитация в Лос Анджелис и се запознах с инструкторката. Харесах я. Приличаше на Дорис Дей. Тя ме научи на една техника. Каза ми една мантра – това е мисъл или фраза с определена звукова вибрация. Човек не медитира върху буквалното ѝ значение, но тя е много специфична.

Тя ме заведе в малка стая за първата ми медитация. Седнах, затворих очи, започнах да повтарям тази мантра и сякаш бях в асансьор и прерязах въжето. Бум! Изпаднах в блаженство – чисто блаженство. Бях влязъл вътре. Изведнъж инструкторката ми каза: „Време е да излизате, минаха двацет минути“. Казах: „ВЕЧЕ СА МИНАЛИ ДВАЙСЕТ МИНУТИ?“ Тя допря пръст до устните си, имаше други хора, които също медитираха. Усещането бе толкова близко и познато, и в същото време толкова ново и силно. Тогава реших, че думата „уникално“ може да се отнася единствено за това преживяване. То ви потапя в океан на чисто съзнание, на чисто съзнаване. Но той ви е познат – това сте вие самите. И още от самото начало се заражда усещане за щастие – не някакво безсмислено доволство, а наситена красота.

За трийсет и три години никога не съм пропуснал медитация. Медитирам сутрин и следобед за около 20 минути. След това се захващам със задачите си за деня. Откривам, че радостта от работата се увеличава. Интуицията нараства. Удоволствието от живота също. А отрицателните емоции избледняват.

Задушаващ гумен костюм на клоун

По-лесно е да завиеш цялото небе в парче плат, отколкото да постигнеш истинско щастие, без да познаеш себе си.

Упанишади

Когато започнах да медитирам, бях изпълнен със страхове и притеснения. Чувствах се потиснат и бесен.

Често изкарвах яда си на първата ми съпруга. Около две седмици след като започнах да медитирам, тя дойде при мен и ме попита: „Какво става?“ След няколко секунди казах: „Какво искаш да кажеш?“ А тя ме попита: „Гневът ти, какво стана с него?“ Дори не бях разбрал, че той е изчезнал.

Наричам тази депресия и гняв „Задушаващият гумен костюм на клоун на отрицателните емоции“. Той наистина ви задушава, а гумата смърди ужасно. Но щом веднъж започнете да медитирате и да се потапяте вътре във вас, този костюм на клоун започва да се разпада. Разбирате колко ужасно смърди чак когато започвате да го губите. И след като той се разпадне, вие сте свободни.

Гневът, депресията и мъката са красиви неща като част от сюжет, но за един творец или автор на филми те са като отрова. Те са като усмирителна риза за творческия дух. Когато сте с тази риза, едва събирате сили да станете от леглото, да не говорим за това да почувствате прилив на идеи. За да създавате, трябва да имате пълна яснота. Трябва да можете да улавяте идеите.